

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. Шумен, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XVII-И СЪСТАВ в публично заседание на шести октомври, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда Д. Кирилова

при участието на секретаря Ц. В. К.
като разгледа докладваното от Надежда Д. Кирилова Административно наказателно дело № 20213630201217 по описа за 2021 година

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 21 – 0869 - 001652/07.06.2021 г. на Началника на сектор “Пътна полиция” към ОДМВР - Шумен, с което на Г. Й. Г., ЕГН 79608178822, с постоянен адрес: ***** на основание чл. 178Д от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. Жалбоподателят моли съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление, като незаконосъобразно, излагайки доводите си за това в жалбата.

В първото и второто проведените по делото открити съдебни заседания жалбоподателят Г. се явява лично, като поддържа жалбата на изложените в нея съображения.

Процесуалният представител на ОД на МВР – гр. Шумен - административно-наказващ орган, издал наказателното постановление, призован съгласно императивната разпоредба на чл. 61, ал. 1 от ЗАНН, в съдебно заседание оспорва жалбата изцяло, като моли наказателното постановление, като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено изцяло. Със съпроводителното писмо и в съдебно заседание претендира да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. чл. 63, ал. 3 от ЗАНН. Освен това, претендира в случай, че жалбата бъде уважена изцяло или частично, да бъдат намалени присъдени разноски за адвокатски хонорар на основание чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, предвид прекомерност и липса на фактическа и правна сложност.

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна, отговаря на изискванията на чл. 84 от ЗАНН, във вр. чл. 320 от НПК, поради което се явява процесуално **допустима**.

Разгледана по същество, съдът намира, че жалбата е **неоснователна**, поради следните правни съображения:

ШРС, след като взе в предвид събраните по делото доказателства и становища на страните, преценени поотделно и в тяхната съвкупност и като съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Г. Й. Г. е правоспособен водач на МПС от 22.01.1997 г. и притежава лек автомобил, марка „Мерцедес МЛ 55 АМГ“ с рег. № Н 9081 ВТ.

На 09.04.2021 г. чрез електронна поща свидетелят В. СТ. ИВ. депозирал в ОД на МВР – гр. Шумен сигнал, ведно със снимка на МПС, заведен под Рег. № 372000-6586/09.04.2021 г., съдържащ твърдения за съзнателно незаконно паркиране на 08.04.2021 г. в 8.59 часа на МПС - „Мерцедес МЛ 55 АМГ“ с рег. № Н 9081 ВТ на място, предвидено за автомобили, обслужващи или управлявани от лица с трайни увреждания /инвалиди/, обозначено с пътен знак Д - 21 на ул. „Петра“ № 28 в гр. Шумен.

По повод на посочения сигнал полицейските служители извършили проверка, като жалбоподателят Г.Г. бил призован по телефона за явяване на 28.04.2021 г., с оглед изясняване на случая. В указания срок се явил нарушителя, като попълнил писмена декларация по чл. 188, ал. 1 от ЗДвП, в която посочил, че на посочената дата автомобилът е бил управляван от него. За констатираното нарушение на 28.04.2021 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 1652- за това, че на 08.04.2021 г. в гр. Шумен на ул. „Петра“ до питейно заведение „Венера“ е управлявал и паркирал личния си лек автомобил, марка „Мерцедес МЛ 55 АМГ“ с рег. № Н 9081 ВТ на място, предназначено за автомобили, обслужващи лица с трайни увреждания /инвалиди/ без да има това право, сигнализирано с пътен знак Д – 21. Цитираният акт за установяване на административно нарушение бил връчен на нарушителя Г. и подписан от него, без да изложи възражения. Впоследствие нарушителят се е възползвал от законното си право и е депозирал писмени възражения в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на така съставения акт и съобразявайки материалите в административно-наказателната преписка е издадено наказателно постановление №21 – 0869 - 001652/07.06.2021 г. на Началника на сектор “Пътна полиция” към ОДМВР - Шумен, с което на Г. Й. Г., ЕГН 79608178822, с постоянен адрес: ***** на основание чл. 178Д от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Така установената фактическа обстановка се потвърждава от събраните по делото писмени и гласни доказателства, и по-специално от разпита в съдебно заседание на актосъставителя ИЛ. СЛ. Г., на свидетеля М.С.М. – свидетел при установяване на нарушението и на съставяне на акта и на свидетеля В. СТ. ИВ. - свидетел при установяване на нарушението, както и от присъединените на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства. С най-голямо значение за изясняването на делото са показанията на свидетеля В.И. - очевидец на нарушението, който лично и непосредствено е възприел действията на нарушителя Г., а също така и на свидетелите И.Г. и М.М. - полицейския екип, който е извършил проверка по депозирания сигнал и е снел сведения от страна на

нарушителя. В показанията си свидетелят В.И. сочи, че паркираното на ул. „Петра“ до питейно заведение „Венера“ МПС – лек автомобил, марка „Мерцедес МЛ 55 АМГ“ с рег. № Н 9081 ВТ, на място за инвалиди, е било със спрян двигател, както и че при всяко едно заснемане извършвал проверка за наличие за поставена карта за инвалидност, даваща право за паркиране на това място. Също така, служителите на МВР, които са съставили акта, непосредствено сочат, че в първоначалния момент, когато са предявявали акта на жалбоподателя, той не е заявил пред тях, че с него е било лице с инвалидно право, което да е ползвало това парко място чрез неговия автомобил. При преценка на събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства чрез разпита на свидетелите В.И., И.Г. и М.М. съдът намира, че същите следва да бъдат кредитирани изцяло, доколкото всеки един от тях пресъздава пряко възприетите от него факти и обстоятелства. Освен това показанията им са еднопосочни, непротиворечиви, кореспондират помежду си и се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал. Още повече, доколкото посочените свидетели не са се намирали в никакви особени отношения с нарушителя, от които да извличат ползи от твърденията си, същите не може да се считат за заинтересувани или предубедени, при което за съда не съществуват основания да не кредитира дадените показания и приема същите за достоверни и правдиви. Следва да се отбележи също, че дейността по контрол на движението по пътищата се извършва в обществен интерес, не в личен, с произтичащото от нея задължение за органите на МВР да установят и санкционират правонарушителите. При това положение съдът намира за очевидно недостоверни твърденията на жалбоподателя, направени впоследствие в жалбата, че процесния ден в управляваното МПС е пътувало лице с трайни увреждания /инвалид/ - свидетелката И.В.Т.. Макар и да не са очевидци на нарушението, свидетелите И.Г. и М.М. предоставят информация от съществено значение за събитията след извършването на нарушението и за направените пред тях изявления от страна на жалбоподателя. Следва да се отбележи, че законът не ограничава свидетелските показания единствено до пряко възприетите факти, поради което няма забрана чрез тях да се установяват изявления на други лица /в този смисъл е Решение № 755 от 20.10.2006 г. на ВКС по н. д. № 32/2006 г., II н. о./. По изложените съображения и при липсата на доказателства, опровергаващи изложената фактическа обстановка, съдът прие същата за установена по несъмнен начин.

Съдът не кредитира твърденията на жалбоподателя в тази насока, че в процесния ден с автомобила е пътувала свидетелката И.В.Т. - лице с трайни увреждания /инвалид/. В тази насока са единствено показанията на свидетелката И.Т., която в съдебно заседание заявява, че пътувала със жалбоподателя многократно, но без конкретика относно датата и часа, която е документирана в настоящата преписка. В същото време съдът намира, че показанията на посочената свидетелка не се подкрепят от останалия събран по делото доказателствен материал, а са изолирани и не водят до установяване по категоричен начин на фактическа обстановка, различна от установената по-горе. Освен това, съдът намира основание да не кредитира показанията на посочената свидетелка и поради близките отношения на същата с жалбоподателя. Това до голяма степен прави показанията □ прекалено пристрастни и целящи единствено оневиняване на жалбоподателя.

Освен това, в писмената декларация за предоставяне на информация, във връзка с разпоредбата на чл. 188 от Закона за движението по пътищата, подписана от жалбоподателя Г., последният заявява, че е управлявал това МПС процесния ден.

По делото като веществен доказателство е приложена и фотоснимка, отразяваща извършеното нарушение. Последната не е изготвена по реда на НПК и не представлява веществени доказателствени средства по смисъла на [чл. 125, ал. 1 от НПК](#). Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т. н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по [чл. 102 от НПК](#), следва да се третираат като веществени доказателства по смисъла на [чл. 109, ал. 1 от НПК](#), тъй като представляват предмети, върху които има следи от престъплението /в този смисъл изрично е Решение № 390/02.10.2009 г. по н. д. № 393/ 2009 г., П н. о. на ВКС/. От изготвената снимка е видно положението на автомобила и мястото, на което е паркирано.

При така установената фактическа обстановка по отношение на нарушението, описано в наказателното постановление, съдът приема, от правна страна следното:

Наказателното постановление № 21 – 0869 - 001652/07.06.2021 г. е издадено от компетентен орган - от Началника на сектор “Пътна полиция” към ОД на МВР – гр. Шумен, съгласно заповед Рег. № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. В хода на административно наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения. Вмененото във вина нарушение е индивидуализирано в степен, позволяваща да се разбере какво е обвинението и срещу какво да се организира защитата. Описанието на нарушението също така е в достатъчна степен пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере какво нарушение му е вменено. Посочена е нарушената материално - правна норма, поради това съдът намира, че в хода на производството не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са ограничили по какъвто и да е начин правото на защита на нарушителя.

Производството е от административно - наказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в акта лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху административно наказващия орган. Според разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Нормата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП предвижда забрана за водачите на пътно превозно средство да паркират на места, предназначени за хора с трайни увреждания. За да бъде нарушена тази норма, следва да е налице деяние, изразяващо се в паркиране на такова място, без съответното право за това. От материалите по делото и от разпита на актосъставителя И.Г. и на свидетелите В.И. и М.М. се установява, че жалбоподателят Г. Й. Г. е паркирал собственото си МПС – лек автомобил, марка „Мерцедес МЛ 55 АМГ“ с рег. № Н 9081 ВТ на място за инвалиди, находящо се в гр. Шумен на ул. „Петра“ до питейно

заведение „Венера“, като двигателят на автомобила бил спрян.

Съдът не кредитира направеното от страна на жалбоподателя възражение, че не извършил посоченото в атакуваното наказателно постановление нарушение. От страна на жалбоподателя не бяха представени убедителни доказателства в тази насока – било писмени, било гласни. От друга страна обратното на неговите твърдения се доказва по безспорен начин от отразеното в акта за установяване на административно нарушение. По безспорен начин от разпита в съдебно заседание на свидетелите Г., И. и М., категорично става ясно, че жалбоподателят Г. е паркирал посоченото МПС на място за инвалиди на ул. „Петра“ в гр. Шумен, до питейно заведение „Венера“, като двигателят на автомобила бил спрян, без последния да притежава документ, даващ му право да паркира на това място. Акт за установяване на административно нарушение, който е съставен по предвидения в ЗАНН и ЗДвП ред и на основание разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното. А противното в настоящото производство не бе доказано. От показанията на двамата полицейски служители се установява също, че акта за установяване на административно нарушение е съставен изцяло в присъствието на жалбоподателя, бил е запознат непосредствено след това със съдържанието му, като не е направил възражения, което обстоятелство се потвърждава и от отразеното в акта за установяване на административно нарушение. Освен това, в своите показания тримата свидетели сочат, че това място, на което жалбоподателят е паркирал е място, предназначено за паркиране на МПС, обслужващи хора с трайни увреждания, оказано с конкретен пътен знак – „Д21“.

Правилно е прието от административно-наказващия орган, че жалбоподателят като участник в движението е бил длъжен да се съобрази с пътен знак „Д21“, тъй като мястото, на което е било паркирано МПС, е определено за място за хора с увреждания. Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 10 от ППЗДвП пътният знак „Д21“ указва мястото или местата, определени за паркиране на ППС, обслужващи инвалиди. При липса на маркировка, определяща броя на местата за паркиране на инвалиди, то самата разпоредба на чл. 55, ал. 10 от ППЗДвП посочва „указва мястото или местата“. В процесния случай с пътен знак „Д21“ е указано местото, предназначено за паркиране на МПС, обслужващи хора с трайни увреждания. Следователно правилно административно-наказващия орган е приел, че лекият автомобил, управляван от жалбоподателя е бил паркиран в района на знака за място за паркиране на инвалиди, поради което правилно е прието, че същият е нарушил нормата на чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП.

Освен това, следва да се отбележи, че обстоятелството дали знакът е поставен правилно и при спазване на процедурните правила, е ирелевантно за настоящото производство. При поставен пътен знак, регулиращ движението, включително и знаци със специално предназначение, какъвто е „Д21“, всеки участник в движението е длъжен да се съобрази с него. Ако участник в движението намира, че даден пътен знак е неправилно поставен, следва да уведоми компетентните органи за това, но до премахването на знака е длъжен да се съобрази с него /в т. см. Решение № 272 от 17.10.2016 г. по к.а.н.д. № 243/2016 г. по описа на ШАС/.

Поради изложеното, съдът счита, че наказващият орган е действал законосъобразно,

квалифицирайки деянието, като административно нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП. За посоченото нарушение административно-наказателната разпоредба на чл. 178Д от ЗДвП предвижда „глоба“ в размер на 200 лева за лице, което, без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, или за превозно средство, приспособено и управлявано от хора с трайни увреждания. Съдът намира, че административно-наказващият орган правилно е издирил приложимата санкционна разпоредба, като правилно е индивидуализирал наказанието, налагайки го в неговия абсолютен предвиден в закона размер.

Освен това, съдът намира, че извършеното административно нарушение не е „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. В тази насока, съобрази следното: Съдът не може да бъде обвързан от решението на административен орган и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да проучи в пълнота фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът изследва и решава всички въпроси по фактите и по правото, от които зависи изходът на делото. От анализа на цитираните правни норми следва изводът, че преценката на административнонаказващия орган за „маловажност“ на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. В този смисъл е Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. на ОСНК на ВКС. При определяне на маловажните случаи при административните нарушения следва да се съобразяват разпоредбите на чл. 11 от ЗАНН и чл. 93, т. 9 от НК. Легалното определение на „маловажен случай“ по чл. 93, т. 9 от НК предвижда, че маловажен случай е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид. Настоящият състав състав намира, че „маловажен случай“ ще е налице само ако съвкупната преценка на посочените обстоятелства обуславя по - ниска степен на обществена опасност на конкретно извършеното нарушение в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. В конкретния случай, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема че административното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателя, не следва да се квалифицира като „маловажен случай“ и правилно административно-наказващият орган не я е приложил. Освен, че обществените отношения, които регулира този закон, са от особена обществена важност, също следва да бъде направена и индивидуална преценка на всеки отделен случай, с оглед обществената опасност на конкретното деяние и на конкретния нарушител. Настоящият съдебен състав, счита, че от събраните по делото доказателства не се установява процесното нарушение да притежава значително по – ниска степен на обществена опасност от обичайните случаи на нарушения от посочения вид.

Ето защо съдът счита, че административно-наказателното производство е протекло при липса на съществени процесуални нарушения. По-конкретно, акта за установяване на административно нарушение е издаден от компетентен орган, притежава изискуемите съобразно разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН реквизити, а при издаването на атакуваното наказателно постановление – тези на чл. 53 от ЗАНН.

В тази връзка, съдът намира, че атакуваното наказателно постановление се явява правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено изцяло, а жалбата като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН /обн. ДВ, бр. 24/29.11.2019 г., в сила от 03.12.2019 г./, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 04.12.2019 г., като съдът се произнася по разносните сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

С оглед изхода на делото такива се дължат само на административнонаказващия орган /въззиваемата страна/, който своевременно е направил изрично искане за присъждане на разноски. Според нормата на [чл. 143, ал. 3 от АПК](#), когато съдът отхвърли оспорването, както е в процесния случай, тези разноски следва да се възложат в тежест на подателя на жалбата. Относно размера на разносните разпоредбата на [чл. 63, ал. 5 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на юридически лица, които са били защитавани от юрисконсулт /както е в случая за ОД на МВР – гр. Шумен/, се присъжда възнаграждение в определен от съда размер, който не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/](#). Доколкото в съпроводителното писмо не е посочен конкретен размер на поисканото юрисконсултско възнаграждение, а и в съдебно заседание не е представен списък на разносните, то съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя възнаграждение на юрисконсулта, представляващ административнонаказващия орган - ОД на МВР – гр. Шумен по делото, в размер на 80 /сто/ лв., която следва да се присъди в тежест на дружеството - жалбоподателя, която сума следва да се заплати от последния по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен. Макар законът и цитираната наредба да предвиждат възнаграждение за представителство по административно-наказателни дела в размер от 80 лв. до 120 лв., съдът намира, че следва да бъде присъдено такова в минимален размер, тъй като липсва каквато и да било фактическа и правна сложност на случая. Това мотивира съда да присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 21 – 0869 - 001652/07.06.2021 г. на Началника на сектор “Пътна полиция” към ОДМВР - Шумен, с което на Г. Й. Г., ЕГН 79608178822, с постоянен адрес: ***** на основание чл. 178Д от ЗДвП е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200 /двеста/ лева за нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП, **като правилно и законосъобразно.**

ОСЪЖДА Г. Й. Г., ЕГН 79608178822, с постоянен адрес: *****, **да заплати** по сметка на ОД на МВР – гр. Шумен сумата в размер на 80 /осемдесет/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Шуменския административен съд в 14-дневен срок от съобщаване на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____